

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

JESSICA GILMORE

Su meile ateina laimė

2019 balandis – birželis

Jessica Gilmore
(Džesika Gilmor)

**SU MEILE
ATEINA LAIMĖ**

Romanas

Versta iš Jessica Gilmore, *The Sheikh's Pregnant Bride*, 2017

© Jessica Gilmore, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0488-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Jis pažadėjo suspėti atvažiuoti per dvylika valandų, tačiau, po sukrečiančio skambučio nepraėjus ir aštuonioms valandoms, Idris Delakuras įžengė į šaltus, tamsius teismo rūmus, akis tebeskaudėjo nuo akinančios saulės, kuri pasitiko jį oro uoste net tokiu ankstyvu metu. Jis liūdnai sustojo prie tuščios kėdės ilgo stalo gale ir nusiėmęs saulės akinius pažvelgė į jam įėjus atsistojusius niūrius vyrus. Laikydamiės Dalmajos tradicijų visi vilkėjo įprastus baltus ilgus drabužius ir buvo su galvos apdangalais, todėl tamsios Idrio kelnės ir pilki marškiniai sudarė pilką modernų kontrastą.

Jis linktelėjo vyrams ir palaukęs, kol šie susės, pats atsisėdo įmantriai išdrožinėtame mediniame krėsele. Pajuto kiekvieną šio senovinio krėslė nelygumą. Ši vieta jam niekada nepriklausė. Idris troško jos atsisakyti. Jis atsikrenkštė.

- Salam.

Visi pasisveikino ir, balsams nespėjus nutilti, Idris paklausė:

- Ar neįsivėlė jokia klaida?

- Ne, jūsų didenybe.

Taip pavadintas Idris krūptelėjo, tačiau buvo svarbesnių reikalų nei jo nenorėta ir nesvarbi pretenzija į Dalmajos sostą.

- Jie abu negyvi?

- Taip, ir karalius, ir jos didenybė.

- Teroristai?

Idris jau žinojo atsakymą. Tą patį klausimą buvo uždavęs, kai visą pilį sukrėtė telefono skambutis. Tada jį išsamiai informavo, o pakeičiui į oro uostą ir jau sėdint ten laukusiame privačiame lėktuve perdavė naujausias žinias.

- Žinoma, tirsime išsamiau, - atsakė dešinėje sėdintis vyras pilku veidu. Idris atpažino šeichą Ibrahimą Al Kurį, Dalmajos armijos vadą. - Bet nepanašu. Atrodo, kad įvyko paprasčiausias nelaimingas atsitikimas.

Paprasčiausias? Keistas visos šeimos žūties įvardijimas. Geriausios Idrio šeimos dalies žūties.

- Ir ką? Automobilis paprasčiausiai nulėkė nuo kelio?

Generolas papurtė galvą.

- Karalius ir jo žmona grįžo iš vienos dienos ekskursijos, spėju, kad jo didenybė ėmė lenktyniauti su juos lydėjusiais apsaugininkais, -

jis stabtelėjo. – Būtų ne pirmas kartas.

Aišku, ne pirmas. Fajezas mėgo pasivaržyti, visuomet norėdavo įrodyti, kad yra nugalėtojas ne tik vadovaujantis prigimtine teise.

Šeichas Ibrahimas toliau kalbėjo tuo pačiu monotonišku tonu, matyt, buvo labai sukrėstas, jei pamiršo būdingą karišką pompastiką.

– Kelias buvo lygus ir tuščias, turėjo būti visiškai saugu, bet atrodo, kad arba jo didenybė, arba kitas vairuotojas nebesuvaldė automobilio ir trenkėsi į kitą automobilį. Šiuo metu įvykį tiria ekspertai, netrukus turėtume gauti daugiau informacijos. – Jis pažvelgė į užrašus. – Avarijoje žuvo keturi mano agentai.

Idris suspaudė nosies kuprelę, galvoje sukosi išgirsti žodžiai. Jis aiškiai įsivaizdavo sceną: Fajezas kvatojasi, kai keturiais ratais varomų kabrioletų vairuotojai traukiasi jam iš kelio į abu kelkraščius, o jis skrieja plačiu smėlėtu plentu drąsinamas Majos, savo žmonos ir karalienės, šūksnių. Kada ji ėmė klykti iš baimės? O gal nelaimė nutiko taip staiga, kad niekas iš linksmybių dalyvių nespėjo suvokti, kuo baigsis žaidimas? Idris turėjo tokią viltį. Tikėjosi, kad jie juokėsi iki pat pabaigos, tokius juos ir norėtų prisiminti. Laimingus ir tokius kupinus gyvenimo džiaugsmo, kad net skaudu.

- Labai gaila. Prašyčiau perduoti mano užuojautą agentų šeimoms ir pasirūpinti pensijomis ir kompensacijomis.

Generolas linktelėjo ir Idris pasisuko į vyrą iš kairės, vidaus reikalų ministrą ir savo senelio broį.

- Kas nutiko paskui?

Šeichas Malikas Al Osmanas pastūmė į šalį planšetę. Jo akys buvo liūdnos, pečiai nulinkę, tarsi nebegalėtų pakelti staiga užgriuvusios naštos.

- Mes nutylėjome apie nelaimę, kol įsitikinome, kad čia ne priešų darbas, bet kadangi tu sugrįžai, galėsime trumpai informuoti žiniasklaidą ir parlamentą. Laidotuvės įvyks ši vakarą ir bus paskelbtas visuotinis gedulas.

Idris linktelėjo.

- O tada?

Įsiterpė šeichas Ibrahimas:

- Jūsų didenybe, jūs žinote, kokia buvo jūsų senelio valia. Dalmajos sostą paveldi jo didenybės šeicho Fajezo Al Osmano linijos palikuonys, bet jei jis mirtų nepalikęs įpėdinių, tada karalystė pereina jums ir jūsų linijos palikuonims.

Idris tai, savaime suprantama, žinojo. Teoriš-

kai jis visuomet žinojo esąs teisėtas Fajezo įpėdinis. Prisiminė, koks buvo sukrėstas – sukrėtimas sumišo su palankumo šiluma, – kai viešai buvo perskaitytas senelio testamentas, tvirtai įcementavęs jį šeimoje.

Tačiau tikimybė iš tiesų tapti karaliumi buvo tokia menka, kad Idris nesitikėjo turėsiąs šią pareigą atlikti. Kai senelis mirė, Fajezas jau buvo vedęs, jo žmona buvo jauna ir sveika. Nebuvo priežasčių abejoti, kad netrukus pora susilauks būrio vaikų, kurie stos į eilę prieš Idrį.

Be to, nors senelis išleido įsakymą, Idris suvokė, kad jo reikalavimas neatitinka normų.

– Mano teisė į sostą eina per motiną. Iki šiol joks karalius nėra paveldėjęs sosto per motinos liniją.

Ir ne tik tai. Jo motinos vardas Dalmajoje buvo tapęs skandalo sinonimu, o dar blogiau tai, kad Idrio tėvas – prancūzas. Ar tokios išdidžios karalystės žmonės sutiks priimti tokios poros sūnų kaip savo valdovą?

Labai abejotina. Vynuogynas, pilis ir vyno eksporto verslas buvo vienintelės Idrio trokšamos valdos. Dalmają jis mylėjo, bet neketino čia nei gyventi, nei jos valdyti. Čia ne jo vieta.

- Jūsų senelio testamente... - pakartojo generolas, bet akies kampeliu Idris pastebėjo dvejonį sklidiną žvilgsnį, mestą į dėdę, ir pasisuko į jį.

- Kokia jūsų nuomonė, šeiche Malikai?

Širdyje įsižiebė viltis, sumišusi su nuovargiu ir širdgėla. Idris žinojo, kaip labai senelis stengėsi savo šalį išlaikyti saugią, modernizuoti, pasiekti pasaulinį sveikatos apsaugos ir švietimo lygį. Jei nėra daugiau kandidatų, negalima tiesiog imti ir atsisakyti sosto įpėdinio prievolių. Tačiau Al Osmanų giminė plati. Turbūt yra koks nors tinkamas ir gana artimas Idris linijai giminaitis, kuriam ramia sąžine būtų galima perduoti karūną?

Dėdė pažvelgė jam tiesiai į akis.

- Jo kilnybė, be abejo, teisinga: jei Fajezas žuvo nepalikęs įpėdinio, pagal įstatymą tu esi kitas karalius, tačiau yra kūdikis...

Idris sumirksėjo. Mają matė vos prieš keletą mėnesių, ji neužsiminė apie jokią nėštumą. Be to, jei Fajezas būtų susilaukęs vaikelio, būtų tučtuojau jam pasakęs. Negi būtų slėpęs?

- Kūdikis? - tokie pat sutrikę atrodė ir kiti prie stalo sėdintys vyrai. - Koks kūdikis?

Saskija pasiražė ir įsmeigė akis į viliojantį

paveikslą. Dangus buvo toks vaiskiai mėlynas, kad net akys skaudėjo, jis atspindėjo milžiniškame baseine tuojau už suveriamų stiklinių durų ir tolėliau tyvuliuojančioje ramioje jūroje. Dar viena nuostabi diena rojuje. Jei ji sugebėtų atsiplėšti nuo neįtikėtina patogios sofas ir išdrištų pakęsti kaitrą bent dešimtį sekundžių, kol išeis iš oro kondicionieriumi vėsintamos vilos ir panirs į baseiną, galėtų smagiai paplaukioti. Juk baseinas beliko vienintelė vieta, kurioje jai buvo patogiu, nes vanduo sumažino svorį ir jį jautėsi ne tokia nerangi.

Apkabinusi paglostė kietą apskritą pilvą. Liko tik šešios savaitės. Ne, ji neskubino to, kas, nepaisant kasdienių privačių jogos pamokų nėščiosioms, grėsė po šešių savaičių, bet jos jau laukė dula, asmeninė akušerė ir išnuomota gimdymo palata. Viskas parengta, kad naujasis Dalmajos kronprincas gimtų kuo lengviau.

Dar kartą pasiražius nudiegė nugarą ir Saskija susiraukė. Nėra tekę iškęsti nieko sunkesnio už nėštumą, nors gavo geriausią pagalbą, kokia tik įmanoma. „Neišlepk“, – griežtai subarė save Saskija ir sujudo keltis nuo sofas. Ji saugi, itin sveikai maitinama, ja rūpinamasi, o svarbiausia – saugus ir Džekas. Kai tik vaikelis saugiai gims ir pateks į mylinčias mamos ir

tėčio rankas, juodu su mažuoju broliuku sugrįš į savo gyvenimą. Dabar ji galės suteikti Džekui tokią vaikystę, kokios jis nusipelnė. Ir pati pagaliau atsikvėps.

Taigi. Ji pasikėlė nuo sofos ir stengdamasi išlaikyti pusiausvyrą netvirtai žengė vieną žingsnį, tada kitą. Pusiausvyra. Prarado ją kartu su galimybe pamatyti kojų pirštus, o vos pasisukdavo užkliudžiusi pilvu nušluodavo daiktus nuo stalo. Paplaukios, o tada galės prisėsti prie rašomos esė.

Fajezo ir Majos dėka jai turbūt pakaks pinigų grįžti į universitetą, bet, pirmuosius metus baigus nuotoliniu būdu, daugiau pinigų liks namui ir Džekui.

Nusimetusi laisvą medvilninį chalata, kurį vilkėjo ant labai plataus nėščiosios maudymosi kostiumėlio, Saskija atidarė duris ir vos neatšoko nuo svilinančio karščio, kuris smogė vos tik peržengus slenkstį. Kuo greičiau priėjo baseiną ir atsargiai atsisėdo ant krašto greta plačių laiptų, vedančių į palaimingos vėsos gelmes. Kaip gera būtų įsitaisyti ant grindų, o paskui pasikelti be automobilinio keltuvo – tai dar vienas malonumas, kurio ji nekantriai laukė.

- Atleisk, mažuti, - sukuždėjo glausdama

ranką prie pilvo. – Tikrai labai džiaugiuosi, kad buvai toks gerutis, kai tavimi rūpinausi vietoj Majos, bet mudviem darosi nepatogu. Be to, tu juk irgi nekantrauji kuo greičiau pamatyti savo mamą ir tėtuką, tiesa? Žinau, kaip jie nekantriai laukia, kol su tavimi susipažins.

Per švelniai pasakyta. Fajezas ir Maja buvo pasiryžę kiekvieną nėštumo akimirką būti greta. Jie perduodavo savo įrašytus pasakojimus, kad Saskija juos kasdien leistų ir gimęs vaikelis jau pažintų jūdviejų balsus. Maja lankė Saskiją kaip galėdama dažniau.

– Jau nebeilgai, – toliau kalbėjo Saskija ir įmerkė geliančias kojas į maloniai vėsų vandenį. – Mamytė pagyvens kartu kelias savaites, kad galėtų būti drauge su tavimi visą laiką, kol tik galės vežtis tave namo. Juk bus smagu?

Gyventi kartu su Maja šioje prabangioje viloje – ne tas pats, kaip gyventi su ja studentų bendrabutyje ir plepėti bendroje virtuvėje. Saskija tebesiilgėjo nuoširdžių pokalbių su sena drauge ir suaugusio žmogaus draugijos. Fajezas ir Maja nenorėjo, kad kas nors sužinotų, jog Saskija nešioja jų kūdikį, todėl nuo pat atvykimo į Dalmają beveik prieš septynis mėnesius teko užsidaryti viloje. Nors aplinka

dvelkė prabanga, vis dėlto vieta, iš kurios buvo draudžiama išeiti, tapo panaši į kalėjimą. Žinoma, ji pati taip pasirinko: prieš pasirašydama sutikimą tapti pakaitine motina, Saskija išsinagrinėjo kiekvieną terminą ir sąlygą.

Ji paniro į vandenį ir suvirpėjo iš malonumo vėsai palytėjus nemaloniai įkaitusią odą, tada atsispyrė nuo dugno. Ją perspėjo nepervargti, todėl tyčia plaukė lėtai, giliai įkvėpdama sulig kiekvienu mostu. Nors labai nekantravo pradėti naują gyvenimą, šio to pasiilgs iš šio kalėjimo. Turbūt ateityje neturės tokio neaprėpiamo baseino, o ir dangus Londone dažniau pilkas nei toks vaikus ir begalinis. Saskija apsvirtė ant nugaros ir plūduriavo užmerkusi akis prieš ryškią saulę.

Pati nejuto, kiek laiko šildėsi saulėje kaip nerangi undinė, tačiau net ir apsiblaususi nuo šviesos pajuto, kaip pasišiaušė sprandas ir apėmė nerimas. Saskija lėtai atsimerkė, pamažu atsistojo vandenyje, plaukai nuslydo ant nugaros. Kad ir kas jai sutrukdė, tai turėjo būti jai už nugaros baseino pradžioje. Moteris, pasijutusi nesaugi, lėtai atsisuko. Ir sustingo. Iš netikėtumo susisuko galva.

- Idri?

Negali būti. Maja patikino, kad jis Prancūzijo-

je, ir prisiekė jokių būdu jam neatskleisianti, kad Saskija nešioja jos kūdikį. Niekas, išskyrus artimiausius šeimos narius, išvis neturėjo sužinoti, kad kūdikį pagimdys pakaitinė motina.

Bet, žinoma, Idris priklauso šeimai.

Pirštai pasiekusi baseino dugną Saskija tvirtai atsistojo ir žiūrėjo išplėtusi akis į ją stebintį aukštą vyriškį. Jis atrodė lygiai taip pat kaip prieš septynerius metus. Ne, buvo keletas nežymių pokyčių. Dabar jis atrodė labiau susikaupęs, nebe toks nuoširdus kaip tas jaunuolis, dėl kurio kadaise pametė galvą. Ir kaltas čia ne vien puikiai sukirptas truputį pasiglamžęs kostiumas, madingai sušiaušti plaukai ar tamsūs šešėliai jam ant skruostų ar smakro. Jo laikysena dvelkė išdidumu ir pasitikėjimu, kurio jaunystėje tiek dar neturėjo. Griežtos raukšlės aplink lūpas atrodė įrėžtos nuovargio ir sielvarto, o tamsiai rudos akys – niūrios, bent kol kas. Saskija stovėjo tiesia nugara ir gailėjosi, kad vilki aptemptu maudymosi kostiumėliu ir yra įstrigusi baseine, žiūrėjo į jį iš apačios, tarsi ko maldautų. Idris ją atpažino, jo akys blykstelėjo, vyras suraukė antakius....